

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/48/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123012193
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2123012193.5

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovince a sudcov JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD. a Mgr. Kristíny Ferencziovovej, v trestnej veci obžalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., trvale bytom E., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 02.04.2025 č. k. 0T/122/2023-447, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.6.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX, zamietá.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „prvostupňový súd“) rozsudkom zo dňa 02.04.2025 č. k. 0T/122/2023-447 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) rozhodol tak, že obžalovanú A. B. uznal za vinnú, že dňa 29.06.2023 v čase približne o 20:30 hod. v obci B. F. G. F. H. I. XX na chodbe v ubytovni, v reakcii na predchádzajúcu vzájomnú hádku s J. G. v ranných hodinách toho istého dňa, po tom, čo tohto uvidela, vošla do svojej izby, odkiaľ vzala kuchynský nôž dlhý asi 30 cm a s nožom v ruke sa vyhrážala J. G. a to takým spôsobom, že nožom ukázala smerom na neho a povedal mu, že "neser ma ty k...t, lebo ťa zabijem a podrežem", na čo poškodený z dôvodu opodstatneného strachu o svoj život a zdravie zavolať políciu, po príchode ktorej sa rozbehla proti poškodenému, pričom na neho opakovane vykrikovala, že ho podreže, podpáli v spánku a že do rána živý nezostane, teda sa inému vyhrážala smrťou, ťažkou ujmom na zdraví a inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu, čin spáchala závažnejším spôsobom konania - so zbraňou, čím spáchala prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona účinného od 06. augusta 2024.

Za to bola odsúdená: Podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona účinného od 06. augusta 2024, § 38 ods. 2 Trestného zákona účinného od 06. augusta 2024 na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovanú zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie obžalovaná, proti všetkým jeho výrokom. Podané odvolanie odôvodnil obhajca obžalovanej, písomným podaním zo dňa 09.05.2025, v ktorom uviedol:

2.1. Sme toho názoru, že obdobne ako v pôvodnom odsudzujúcom rozsudku, súd rozhodol o vine obžalovanej predčasne a nedôvodne iba z dôvodu, že je to osoba s kriminálnou minulosťou a s prejavmi recidívy. Napriek tejto skutočnosti je však zrejmé, že skutková veta nekorešponduje s vykonaným dokazovaním a obžalovaná bola odsúdená čisto na základe výpovede poškodeného, ktorého výpoveď je absolútne nedôveryhodná a bola viackrát počas konania účelovo menená, Poškodený svojim osobným prístupom k danej veci jasne deklaroval, že správanie obžalovanej reálne nepocítoval ako správanie ohrozujúce jeho život či zdravie.

2.2. Poškodený sa dňa 10. januára 2025 zúčastnil hlavného pojednávania, na ktorom vypovedal, že s obžalovanou mal dobré vzťahy, v čase skutku bol opitý a priznal, že konflikt spôsobil on. Poškodený reálne poprel celú svoju pôvodnú výpoveď, nakoľko sa priznal, že požíval alkohol. Aj keď poškodený bol

preukázateľne aj v čase výsluchu pod vplyvom alkoholu, jeho požitie v čase výsluchu nebolo tak značné, aby si nepamätal, ako vypovedá. Zároveň nešlo ani o stav tzv. patologickej opitosti. Poškodený si bol plne vedomý toho, čo uvádza súdu a žiadal o stiahnutie obžaloby. Na základe uvedeného je zrejmé, že poškodený si celý príbeh jednoducho vymyslel a chcel jednoducho urobiť napriek obžalovanej, ktorá si iba bránila svojho druhu pred nedôvodnými útokmi poškodeného.

2.3. Svedok K. zároveň na jeho výsluchu pred súdom dňa 28. marca 2025 (nota bene v neprítomnosti obžalovanej) uviedol, že poškodený často rýpal, keď píjaval. Zároveň uviedol, že z dôvodu jeho nepriaznivého správania sa k ostatným obyvateľom ubytovne boli prinútení ostatní susedia opustiť ubytovňu, nakoľko bolo správanie poškodeného obťažujúce, čo vyústilo až k tomu, že poškodeného aj s ďalšou osobou neznáme osoby zbili. Je zrejmé, že obžalovaná sa bránila útokom poškodeného, ktorý podľa výpovedí spôsobil konflikt s druhom obžalovanej v raňajších hodinách v deň spáchania skutku. Nie je zrejmé, z akého dôvodu súd opakovane poukazuje na osobu obžalovanej, jej minulosť či zneužívanie návykových látok, keď poškodený má evidentne problémy s alkoholom a je zrejmé, že toto nie je jediná konfliktná situácia, ktorú spôsobil pod vplyvom alkoholu.

2.4. Rovnako nie je zrejmé, z akého dôvodu súd opakovane zamietol náš návrh na výsluch svedkov: pána L. D. a pani M. L., ktorí vo veci chceli vypovedať a dosvedčiť nedôvodnosť podanej obžaloby na obžalovanú. Obidvaja svedkovia poznali správanie poškodeného v čase skutku a ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, v deň konfliktu malo prísť k ranným hodinám ku konfliktu medzi poškodeným a svedkom D., ktorý chcel opakovane vo veci vypovedať, čo však súd zamietol.

2.5. Je potrebné si uvedomiť, že obžalovaná má veľmi neštandardný prejav a viacero diagnóz, ktoré spôsobujú nevhodnosť až ostrosť jej prejavu. Všetky prípadné nevhodné poznámky či agresívne výrazy možno vzhľadom na jej vek, sociálne postavenie a telesnú konštrukciu brať ako obranný mechanizmus, nie ako nebezpečné vyhrážanie. Je zrejmé, že obžalovaná nie je objektívne schopná ohroziť druhé osoby na zdraví alebo živote a ako aj sama uviedla počas hlavného pojednávania, poškodený bol v čase skutku opitý a vyvolával konflikty. Toto vyplynulo z vykonaného dokazovania po tom, čo súd oboznámil prítomných s nahrávkou telefonátu z tiesňovej linky, v ktorom poškodený oznamoval údajné spáchanie skutku.

2.6. Za obzvlášť dôležité potrebujeme poukázať na právnu kvalifikáciu skutku, ktorá spočíva v aplikácii kvalifikovanej skutkovej podstaty z dôvodu, že obžalovaná mala pri adresovaní údajných vyhrážok poškodenému použiť nôž. Existencia daného noža nebola preukázaná, dokonca z výpovedí zasahujúcich policajtov je zrejmé, že veliteľ zásahu nepovažoval za potrebné zaistiť nôž. Sme toho názoru, že žiadny nôž pri konflikte s poškodeným obžalovaná nepoužila a ak by ho použila, bolo povinnosťou OČTK tento nôž zaistiť a predložiť do spisu k dôkazným materiálom. Nemožno so opät' uspokojiť s postulátom či teóriou o použití noža obžalovanou, keď jeho použitie nevyplývalo z vykonaného dokazovania.

2.7. Dodávame, že nakoľko súd odmietol vykonať dôležitý dôkaz, konkrétne konfrontáciu svedkov N. a O. ohľadom zaistenia údajného noža, nemožno voči obžalovanej aplikovať prísnejšiu trestnú sadzbu na základe kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania. Ak teda súd rozhodol, že ďalšie dokazovanie nie je potrebné, nemohol sa uspokojiť iba s výpoveďou zasahujúceho príslušníka PZ a poškodeného, ktorý má evidentne problémy s alkoholom. pod vplyvom alkoholu je agresívny a je to práve poškodený, ktorého obťažujúce správanie vzbudzuje v jeho okolí obavy o život a zdravie (dôkazom je práve výpoveď svedka K.).

2.8. Pridržiavame sa zároveň našej záverečnej reči, v ktorej sme prízvukovali, že predmetom dokazovania a súdneho konania ako takého je incident zo dňa 29. júna 2023. nie správanie obžalovanej na hlavnom pojednávaní a v konaní o jej ponechaní vo väzbe. Toto konanie bolo zjavne náročné a aj obžalovaná ho znášala psychicky zle, preto je veľmi problematické zachovať k správaniu obžalovanej počas súdneho konania určitý odstup a nadhľad. Ako aj súdny znalec vo svojej výpovedi uviedol, že agresivita obžalovanej je viac na verbálnej úrovni v snahe zastrašiť okolie, má tendenciu presadzovať sa takým spôsobom, ktorý je spoločensky neakceptovateľný, avšak ide o určitú formu obranného mechanizmu obžalovanej.

2.9. Zdôrazňujeme, že obžalovaná sa dostala do potýčky so zjavne silnejšou a vyššou osobou pod vplyvom alkoholu s poškodeným. Požitie alkoholu u poškodeného nie je vôbec sporné. Je zrejmé, že vzhľadom na okolnosti daného konfliktu sa obžalovaná snažila brániť pred útokmi a chcela odvrátiť nevhodné a obťažujúce správanie poškodeného, ktorý evidentne zaútočil skôr počas dňa na druhu obžalovanej. Príbeh poškodeného o údajných vyhrážkach obžalovanej teda absentuje reálny základ a poškodený si ho evidentne vymyslel.

2.10. Vyhrážanie a použitie zbrane obžalovanou vôbec neboli v konaní preukázané, ba práve naopak, verzia poškodeného bola absolútne spochybnená priamo jeho vyjadrením a jeho prístupom ku konaniu.

Je logické, že obeť, ktorá sa snaží o spravodlivé odsúdenie páchatel'a, bude mať záujem na včasnom a riadnom vybavení veci a nespôsobí obštrukcie v konaní tým, že príde vypovedať pod vplyvom alkoholu a celú svoju pôvodnú výpoveď z prípravného konania poprie.

2.11. Ďalej uvádzame, že odôvodnenie rozsudku nespĺňa základnú funkciu kladenú na presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia rozhodnutia, ktoré sú na odôvodnenia rozhodnutí kladené z hľadiska aktuálnej judikatúry Ústavného súdu SR ale najmä Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu. Rozsudok nespĺňa ani základné kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia. Povinnosť súdu dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplýva aj z práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Ústavný súd SR k obsahu ústavného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uviedol, že okrem prístupu k súdu sa čl. 46 ods. 1 ústavy priznáva aj určitá kvalita súdneho konania, inak povedané, spravodlivý proces. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. „Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.“ (I. ÚS 108/07). Z toho vyplýva, že Ústavný súd SR vykladá čl. 46 ods. 1 ústavy tak, že podobne ako čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaručuje čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozsudku preto považujeme za nedostatočné a sme toho názoru, že u obžalovanej bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces a právo na obhajobu. Súd sa v odôvodnení uspokojil iba so všeobecnými frázami bez ohľadu na skutočnosť a závažné okolnosti prejednávanej veci. Ako je zrejmé, súd odmietol vypočuť navrhnutých svedkov aj napriek rozporom vo výpovediach, ktoré uvádzala obhajoba. Opakujeme, že jediný, kto potvrdzuje útok nožom na poškodeného, je iba sám poškodený. Nôž, ktorý mal byť použitý ako predmet útoku, nebol zaistený a nebol vôbec predmetom znaleckého skúmania. Je zarážajúce, že napriek tomu, že sa skutok zakladal na vyhrážaní so zbraňou, tento predmet nebol zaistený ako dôkaz, nebol odfotený, nebol podrobený znaleckému posudku a neexistuje tak žiadny objektívny dôkaz o jeho povahe či existencii. Obhajoba pritom v priebehu konania namietala, že zbraň, ako ju opisuje poškodený, obžalovaná nikdy nemala v rukách. Keď obhajoba navrhovala preverenie tejto skutočnosti konfrontáciou svedkov, jej návrh bol zamietnutý, čo predstavuje jasné porušenie práva obžalovanej na obhajobu.

2.12. Takýto prístup k vykonaniu dôkazov svedčí o selektívnosti dokazovania. Dôkazy, ktoré podporovali verziu obžaloby, boli vykonané a zohľadnené; dôkazy, ktoré mohli potvrdzovať obrannú verziu obžalovanej, boli odmietnuté alebo ignorované. Uvedené nedostatky v dokazovaní predstavujú zásah do základného práva obžalovanej na obhajobu, ako aj do práva na spravodlivý súdny proces. Nemožno akceptovať stav, aby súd rozhodol o vine výlučne na základe sporných výpovedí poškodeného a zasahujúcich policajtov, bez toho, aby pripustil výsluchy očitých svedkov z prostredia obžalovanej. Nevykonaním navrhovaných dôkazov bola obžalovaná zbavená možnosti preukázať svoju verziu udalostí a tým aj efektívne sa obhajovať.

2.13. Zároveň nemožno ignorovať skutočnosť, že celkový priebeh konania a selektívne posúdenie dôkazov vyvoláva dojem, že o výsledku konania bolo vopred rozhodnuté a súd ani neprihliadal na alternatívne hodnotenie skutku - napríklad z pohľadu sebaobrany, obranného afektu, alebo priestupkového charakteru správania. Trestné konanie sa tak podľa názoru obhajoby odchýlilo od štandardov nestrannosti a zákonnosti, ktoré by mali byť garantované každému obvinenému a obžalovanému bez rozdielu.

2.14. Obžalovaná sa domnieva, že skutkový stav nebol zistený úplne, dôkazy boli hodnotené jednostranne, kľúčové dôkazy navrhované obhajobou neboli vykonané, a výpoveď poškodeného, ktorá tvorila hlavný dôkaz, je značne skompromitovaná a nedôveryhodná. Oproti tomu súd na uvedené skutočnosti neprihliadal a rozhodol tak, že obžalovanú odsúdil. Sme toho názoru, že ak by sa skutočne preukázalo nevhodné správanie obžalovanej voči poškodenému, mohlo ísť zohľadňujúc materiálny korektív a spoločenskú závažnosť daného skutku, maximálne o priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, nie o trestný čin nebezpečného vyhrážania so zbraňou.

2.15. V nadväznosti na vyššie uvedené navrhujeme, aby Krajský súd v Trnave Rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 2. apríla 2025 č. k. 0T/122/2023 - 447 podľa ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) a písm. d) TP zrušil a podľa ustanovenia § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

3. Na rozhodnutie o odvolaní obžalovanej proti napadnutému rozsudku nariadil tunajší súd verejné zasadnutie, na ktorom boli prítomní obžalovaná, obhajca a prokurátor. Obžalovaná uviedla, že chce byť prepustená na slobodu, teda, že by mala byť oslobodená, pretože skutok nespáchala. Nemohla napadnúť poškodeného, ktorý je skoro o meter vyšší od nej, je to alkoholik a bezdomovec. Obhajca obžalovanej navrhol rozhodnúť tak, ako je uvedené v písomnom odôvodnení podaného odvolania. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietnuť.

4. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

5. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podala obžalovaná ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Po preskúmaní napadnutého rozsudku v rozsahu a z dôvodov vymedzených odvolateľom, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

6. Napadnutý rozsudok je v poradí druhým rozhodnutím Okresného súdu Trnava v trestnej veci obžalovanej A. B..

7. V poradí prvým rozsudkom zo dňa 13.07.2023 Okresný súd Trnava uznal obžalovanú za vinnú zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe ako bolo uvedené v obžalobe. Za to bola odsúdená podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona per analogiam na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovanú zaradil na výkon trestu odňatia slobody do Ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

8. Na základe odvolania obžalovanej Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 22.02.2024, č. k. 5To/146/2023 - 139 napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Dôvodmi na zrušenie rozsudku bolo chybné hodnotenie vykonaného dokazovania, nesprávne vykonané dokazovanie a potreba doplniť dokazovanie skúmaním duševného stavu obžalovanej.

9. Po vrátení veci prvostupňový súd opätovne vykonal hlavné pojednávanie, nakoľko zo zákonných dôvodov došlo k zmene osoby samosudkyne a obžalovaná s takouto zmenou nesúhlasila, doplnil dokazovanie intenciách rozhodnutia tunajšieho súdu zo dňa 22.02.2024 a rozhodol napadnutým rozsudkom.

10. Preskúmaním postupu prvostupňového súdu dospel odvolací súd k záveru, že súd doplnil dokazovanie v tom rozsahu, ktorý mu bol nariadený zrušujúcim uznesením tunajšieho súdu zo dňa 22.02.2024 a opätovne vyhodnotil vykonané dôkazy, pričom sa zároveň vyhol chybám v hodnotení dôkazov, ktoré mali za následok zrušenie v poradí prvého rozsudku prvostupňového súdu zo dňa 13.07.2023. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na spravodlivé rozhodnutie vo veci a odmietol návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré predložila obhajoba, pričom toto rozhodnutie o odmietnutí navrhovaných dôkazov, považuje tunajší súd za správne. Dôvody na odmietnutie dôkazov navrhnutých obhajobou vecne správnym spôsobom a v dostatočnom rozsahu uviedol prvostupňový súd príslušnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, konkrétne v bode 10. Odvolací súd, považujúc uvedené rozhodnutie prvostupňového súdu za správne, na túto časť iba odkazuje, bez potreby jej opakovania.

11. Dôkazy, ktoré vykonal na hlavnom pojednávaní prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobným spôsobom opísal a zároveň uviedol, čo z týchto dôkazov vyplynulo a čo zohľadnil pri rozhodovaní o vine obžalovanej. V tomto smere si prvostupňový súd splnil svoju zákonnú povinnosť uvedenú v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku a z jeho odôvodnenia zrejme nielen to, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov,

ale aj to, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovanej. Rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu v trestnom konaní tvoria jednotu. Preto pokiaľ preskúmaný rozsudok prvostupňového súdu obsahuje odôvodnenie napadnutých výrokov, ktoré je obsahovo dostatočné a zároveň vecne správne a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje (tak ako v tomto prípade), nie je potrebné takéto odôvodnenie v rozhodnutí odvolacieho súdu opakovať.

12. Odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd vyhodnotil vykonané dôkazy, najmä svedecké výpovede, správnym a zákonným spôsobom, ktorý bol založený na to, že vychádzal zo skutočností, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli a tieto skutočnosti vyhodnotil logickým spôsobom. Správne poukázal na dôkazy, ktoré preukazujú spáchanie skutku v jeho prvej časti (body 14. až 18. napadnutého rozsudku), ako aj v jeho druhej časti, ktorá nastala po príchode polície do objektu ubytovne (bod 19. napadnutého rozsudku).

13. Podstata odvolacích námietok obžalovanej, smeruje proti výroku o vine, proti vyhodnoteniu vykonaného dokazovania a namieta porušenie práva obžalovanej na obhajobu.

14. K jednotlivým odvolacím námietkam uvádza tunajší súd nasledovné.

15. Zo žiadnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by výrok o vine obžalovanej bol v akejkolvek miere založený iba na kriminálnej minulosti obžalovanej.

16. Obhajoba považuje osobu poškodeného za nedôveryhodnú a tento mal svojím osobným prístupom k danej veci deklarovat', že správanie obžalovanej reálne nepociťoval ako správanie ohrozujúce jeho život a zdravie. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dal na tento iný argument, ktorý obžalovaná prezentovala už v prvostupňovom konaní, zrozumiteľného a vecne správnu odpoveď. Odvolací súd dodáva, že pokiaľ sa obžalovaná odvoláva na výpoveď poškodeného z 10. januára 2025, túto výpoveď nebral prvostupňový súd do úvahy, pričom postupoval správne, nakoľko bolo zistené, že pri tejto výpovedi svedka poškodeného na hlavnom pojednávaní bol tento pod vplyvom alkoholu. Prvostupňový súd bral správne do úvahy jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní zo dňa 24.02.2025, v ktorej svedok poškodený v prevažnej miere rovnakým spôsobom ako v prípravnom konaní popísal správanie obžalovanej, ktoré bolo následne premietnuté aj do výroku o jej vine v napadnutom rozsudku. Priznanie sa svedka poškodeného, že v čase spáchania skutku bol pod vplyvom alkoholu, nemá podstatný význam pri hodnotení hodnovernosti jeho výpovede. Zo žiadnych dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní, nevyplývalo, žeby stav svedka poškodeného v čase jeho výsluchu v prípravnom konaní bol taký, že by si nebol schopný pamätať alebo reprodukovat' udalosti, v dôsledku nadmerného požitia alkoholu. Rozhodnutie o vine obžalovanej bolo založené v prevažnej časti na výpovedi svedka poškodeného, pričom prvostupňový súd správne uviedol, že tento dôkaz bol podporený sčasti aj výpoveďou svedka E. K., listinou spísanou na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru v Trnave o oznámení spáchania nebezpečného vyhrážania a prehratým zvukovým záznamom zo dňa 29.06.2023. Úvahy, ktorými sa prvostupňový súd riadil pri hodnotení týchto dôkazov, považuje odvolací súd za správne a zákonné. V súvislosti s hodnotením dôkazov odvolací súd uvádza, že ak prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992).

17. Pokiaľ obhajoba namieta, že nebol zaistený nôž, ktorý mala obžalovaná použiť pri spáchaní skutku, toto nie je prekážkou, aby bola uznaná za vinnú tom rozsahu, ako bol formulovaný skutok napadnutom rozsudku. Výpoveď svedka poškodeného, spoločne s ostatnými dôkazmi, bola vyhodnotená v prospech toho, že obžalovaná sa mu mala nebezpečným spôsobom vyhrážať s nožom v ruke. Nezabezpečenie vecného dôkazu - noža, ktorým sa mala obžalovaná svedkovi poškodenému vyhrážať - preto nie je v tomto prípade dôvodom pre záver, že spáchanie trestného činu pomocou tejto zbrane (noža), nebolo vykonaným dokazovaním preukázané. Skutočnosť, že je to iba sám svedok poškodený, ktorý tvrdí o útoku obžalovanej na jeho osobu s nožom v ruke, nie je dôvodom, aby obžalovaná nemohla byť uznaná v tomto rozsahu za vinnú. Trestný poriadok nestanovuje aký počet dôkazov a akého druhu musia byť vykonané na preukázanie dokazovanej skutočnosti. V tomto prípade boli vykonané dôkazy, na ktoré v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal prvostupňový súd a ktoré v dostatočnom rozsahu preukazujú spáchanie stíhaného skutku aj s použitím zbrane - noža.

18. Obhajoba vyvodzuje nespoľahlivosť, nepravdivosť výpovede svedka poškodeného s jeho správania sa v priebehu hlavného pojednávania (bod 2.10. tohto uznesenia). Správanie sa svedka poškodeného v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní vyhodnocuje obhajoba s použitím logiky, ktorá však nie je všeobecne uplatniteľná. Zo skutočnosti, že svedok poškodený 1 krát na hlavnom pojednávaní

vypovedal pod vplyvom alkoholu, ako aj toho, že jeho prítomnosť na hlavnom pojednávaní bolo potrebné zabezpečiť až prostredníctvom predvedenia príslušníkmi polície, neznamená, že jeho výpoveď z prípravného konania a následne aj z hlavného pojednávania zo dňa 24.02.2025 nie je pravdivá. V tomto smere odkazuje odvolací súd na hodnotenie dôkazov, ktoré odôvodnení napadnutého rozsudku vykonal prvostupňový súd a ktoré považuje odvolací súd za správne.

19. Odvolací súd ani z postupu prvostupňového súdu, ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku nezistil také skutočnosti, ktoré by svedčali o domnienke, ktorú prezentovala obhajoba vo svojom odvolaní, že výsledok konania bol vopred rozhodnutý, súd selektívne posudzoval dôkazy v neprospech obžalovanej a celé trestné konanie sa tak odchyľilo od štandardov nestrannosti a zákonnosti (bod 2.13. tohto uznesenia). Ide o domnienku obhajoby, ktorá nebola ničím objektivizovaná. Pokiaľ prvostupňový súd zrozumiteľným a logickým spôsobom argumentoval, ktoré skutočnosti z vykonaných dôkazov mal za preukázané a naopak, ktorým dôkazom alebo ich časťami neprikladal dostatočnú hodnovernosť, nemožno hovoriť o svojvôli a o nespravodlivom súdnom konaní len preto, že tento spôsob hodnotenia dôkazov nekorešponduje s názorom obhajoby.

20. Posúdenie konania obžalovanej ako spoločensky menej závažného konfliktu, ktorý by mal byť posudzovaný maximálne ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, nie ako trestný čin nebezpečného vyhrážania so zbraňou, ako sa toho dožaduje obhajoba vo svojom odvolaní (bod 2.14. tohto uznesenia), neprichádza v tomto prípade do úvahy. Čiastočne sa s tým vysporiadal už prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku bode 22. Odvolací súd k tomu dodáva, že spôsob spáchania predmetného skutku, ktorého sa obžalovaná dopustila držiak v ruke kuchynský nôž dlhý asi 30 centimetrov, pričom vo svojich vyhrážkach voči svedkovi poškodenému neprestala ani po príchode príslušníka policajného zboru, nemožno vyhodnotiť tak, žeby jeho závažnosť bola nepatrná (§ 10 ods. 2 Trestného zákona). Nepatrnú závažnosť konania obžalovanej nie je možné vyhodnotiť ani z pohľadu jej osoby, ako páchatel'a skutku. Obžalovaná bola v minulosti doposiaľ celkovo 28 krát súdne trestaná a to aj uloženie nepodmienečných trestov odňatia slobody a to aj za spáchanie závažnej trestnej činnosti tak ako to uviedol prvostupňový súd v napadnutom rozsudku v bode 30. Z uvedených dôvodov nebol v tomto prípade možné uplatniť takzvaný materiálny korektív, uvedený v ustanovení § 10 ods. 2 Trestného zákona.

21. Výrok o treste pre obžalovanú vychádza z rovnako správne zistených skutočností, ktoré vyhodnotil prvostupňový súd v prospech uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody. Prvostupňový súd uložil obžalovanej trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby správne stanovenej v rozpätí od 6 mesiacov do troch rokov. S poukazom na predchádzajúce odsúdenia obžalovanej a početné výkony trestov odňatia slobody, ako aj frekvenciu páchania trestnej činnosti obžalovaného v minulosti, nemožno uloženie trestu odňatia slobody vo výmere nižšej ako je polovica zákonnej trestnej sadzby, považovať za neprímerané. V tomto smere uviedol prvostupňový súd v bode 31. napadnutého rozsudku dostatočné odôvodnenie, ktoré zahŕňa úvahy, ktorými sa súd spravoval. K tejto časti napadnutého rozsudku nevzniesla obhajoba žiadne konkrétne odvolacie námietky a tunajší súd nenachádza ani na výroku o treste, spôsobe jeho výkonu, ani na odôvodnení príslušnej časti napadnutého rozsudku žiadnu chybu, ktorá by mala mať za následok zrušenie tohto výroku.

22. Z vyššie uvedených dôvodov vyhodnotil odvolací súd odvolanie obžalovanej v celom rozsahu ako nedôvodné a preto ho zamietol podľa ustanovenia § 319 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.